

Arrest

nr. 184 561 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Somalische staatburger van de Abgal-clan (<Hawiye). U bent op 2 mei 1996 geboren in Mogadishu en woonde daar samen met uw gezin in het district Hodan. U ging naar school tot 2012. In dat jaar overleed ook uw vader. U zorgde nadien thuis voor uw broers en zussen, terwijl uw moeder thee verkocht langs de weg en daarmee het gezin onderhield.

Op 1 januari 2015 wordt u benaderd door Mohamed, een lid van Al-Shabaab die u wilt rekruteren de voor de islamistische groepering. Hij praat een tijdje met u en uit vrees om vermoord te worden stemt meteen in met zijn voorstel. U spreekt af elkaar de volgende dag bij het middaggebed in de moskee te

zien, waar Mohamed u verdere instructies zal geven over de uit te voeren opdrachten. Thuis brengt u uw moeder onmiddellijk op de hoogte van de situatie. Ze brengt u meteen naar uw tante in het district Karaan. Daar duikt u 45 dagen onder tot wanneer het huis van uw vader dat uw moeder verhuurt, verkocht is. Met het geld van het huis regelt u uw vlucht uit het land. Sinds u ondergedoken leefde bij uw tante tot de dag van het gehoor op het CGVS, wordt er regelmatig op de deur van uw ouderlijk huis geklopt en houdt een onbekende man het huis is de gaten. Uw moeder en u gaan er van uit dat Al-Shabaab hier achter zit en u nog steeds gezocht wordt.

U verlaat Mogadishu op 16 februari 2015 en reist via Sudan en Libië naar Europa. U komt op 5 september 2016 aan in België en vraagt op 9 september 2016 asiel aan.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u te worden vermoord door Al-Shabaab.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

In de eerste plaats twijfelt het CGVS sterk aan de wijze waarop Al-Shabaab u probeerde in te lijven. Over de rekrutering vertelt u dat Al-Shabaab mensen benadert die ze kennen (CGVS, p. 18). In uw geval was dat Mohamed, een man die uit uw buurt komt en die u ook heel goed kende (CGVS, p. 18). Uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat u Mohamed toch niet zo goed kent als u initieel beweert. U kent hem van zien en omgekeerd maar veel weet u niet over hem te vertellen. U zag hem bij de moskee, hij passeerde vaak aan uw huis, woonde in uw wijk en dronk thee bij uw moeder, maar u kent zijn volledige naam niet en weet ook niet precies waar hij woonde. U weet evenmin wat hij verder nog deed of wat zijn beroep was. De dag dat hij u aanspreekt om u te rekruteren is ook de eerste dag dat u met elkaar spreekt (CGVS, p. 19-20). Buiten elkaars gezicht te kennen, is er dus geen sprake van enig persoonlijk contact. Uw bewering dat Al-Shabaab contact zocht met u via Mohamed omdat u elkaar kende, is dus niet aannemelijk.

Wanneer u gevraagd wordt exact te vertellen wat Mohamed u zei in jullie één uur durende gesprek, antwoordt u het volgende: "Zijn verhaal was als volgt, ik wil dat je je eigen aansluit bij ons. Ik ben zelf ook lid van de islamitische groepering. We zetten ons in voor het land en het geloof en voor de mensen. Er zijn buitenlandse troepen die in ons land aanwezig zijn. Er zijn mensen uit andere landen die zich bemoeien met ons systeem en we hebben strijders nodig. We hebben jongeren nodig uit de buurt om zich aan te sluiten, zoals jij" (CGVS, p. 20). Wanneer u gevraagd wordt of hij u nog iets vertelde, zegt u dat dat hetgeen was wat hij vertelde en herhaalt u opnieuw dat u meteen daarna akkoord ging uit vrees voor uw leven (CGVS, p. 21). Na verder aandringen over de inhoud van het één uur durende gesprek, geeft u aan dat er niets gezegd werd over de opdrachten die u moest uitvoeren en dat er niet over andere zaken dan Al-Shabaab werd gepraat (CGVS, p. 21-22). Even daarvoor, als antwoord op de vraag of jullie elkaar eerder gesproken hadden, gaf u ook aan dat zijn advies was om samen te werken, deel te nemen aan de strijd in het land en ongeacht de opdrachten, gewoon alles te doen wat ze vroegen" (CGVS, p. 20). Dat u een uur lang met Mohamed praat (CGVS, p. 22), maar er zo weinig over kan vertellen, is niet aannemelijk. Het is ook weinig waarschijnlijk dat een rekruteringsgesprek als dit zomaar op straat plaatsvond. Voorts is het weinig aannemelijk dat uw eerste reactie op Mohameds voorstel "Ok, het is goed" is en dat u daarna meteen uw telefoonnummer geeft en afsprekt om elkaar de volgende dag in de moskee te zien voor verdere instructies (CGVS, p. 21). Zowel tijdens de weergave van uw asielrelaas als in de vragen die erop volgen, zegt u herhaaldelijk dat u meteen akkoord was omdat u bang was voor represailles voor Al-Shabaab (CGVS p. 18, 21). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat Mohamed u vooral wou overtuigen voor zijn zaak zonder dat hij daarbij dreigementen uitte. Ook al had u vrees voor verdere gevolgen bij een weigering, toch is het weinig overtuigend dat u meteen akkoord op een voorstel van een relatief onbekende man zonder echt te weten welke opdrachten u moest gaan uitvoeren of bedenktijd te vragen.

Verder plaatst het CGVS ook vraagtekens bij uw belang voor Al-Shabaab. U beweert dat u geïnteresseerd werd omdat u een jongere uit de wijk bent waar Mohamed vandaan kwam. U geeft ook aan dat Mohamed u zei dat het uw plicht was om lid te worden omdat u bij de jongeren van de wijk hoort (CGVS, p. 20). Ervan uitgaande dat u niet de enige jongere was in uw wijk, werpt zich de vraag op of er

nog andere jongens werden benaderd door Al-Shabaab. Eerst ontkent u dit en zegt u dat u de enige was. Vervolgens vraagt u de vraag te herhalen en dan antwoordt u dat u het niet weet of Mohamed ook naar anderen is toegestapt om hen te overtuigen zich aan te sluiten bij Al-Shabaab. Wanneer u gevraagd wordt of er in het verleden jongeren uit de wijk werden gerekruteerd, antwoordt u onder andere dat er jongens vermoord zijn in het verleden maar dat u niet weet in welke omstandigheden (CGVS, p. 23). Het is u dus niet duidelijk of u de enige geviseerde was en evenmin of er al eerder rekruteringen in uw wijk plaatsvonden. Dat u geen weet hebt van andere jongeren die worden of werden gerekruteerd of dat u de enige rekrut zou zijn, haalt uw stelling dat u gevisieerd werd door Al-Shabaab omdat u een jongere van de wijk was onderuit. U haalt ook verder geen specifieke redenen of elementen die een specifieke belangstelling van Al-Shabaab in u zou kunnen verklaren. Dit blijkt evenmin uit de levensomstandigheden die u schetst in de loop van het gehoor.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat Al-Shabaab meestal op andere manieren rekruteert dan op de manier die u schetst. Volgens de informatie rekruteert Al-Shabaab via sociale druk op de familie of de clan, via propaganda of indoctrinatie op school en in de moskee en financiële incentives (zie informatie in het administratieve dossier). In uw relaas is geen sprake van sociale druk, propaganda, indoctrinatie of incentives. Het is niet zo dat Mohamed u op verschillende momenten heeft aangesproken om geleidelijk aan uw aansluiting bij de groepering te bewerkstelligen.

Voorts plaatst het CGVS grote vraagtekens bij de door u beweerde bedreigingen van Mohamed en Al-Shabaab ten aanzien van u en uw familie. U verklaart dat er in de dagen en maanden die volgen op het gesprek met Mohamed er steeds een man, vermoedelijk Mohamed zelf, de ene dag aanklopt aan de deur bij u thuis en dan verdwijnt en de andere keer voor de deur de wacht houdt. Dit doet zich tot op de dag van het gehoor op het CGVS nog steeds voor. Zowel tijdens het asielrelaas als erna, vertelt u initieel dat er meerdere mannen waren die de wacht hielden bij uw huis. Wanneer u expliciet gevraagd wordt te verduidelijken wie daar kwam zitten, blijkt het uiteindelijk te gaan om één man. U vertelt er ook bij dat de beschrijving die u van Mohamed gaf overeenstemt met de beschrijving die uw moeder van de man gaf. Alleen is de man Mohamed geen volledig onbekende voor uw moeder aangezien hij volgens uw verklaringen thee ging kopen bij haar en in dezelfde wijk woonde (CGVS, p. 18, 22). Dat uw moeder hem niet herkende, is niet aannemelijk. U legt uit dat als het donker is en uw moeder door de gaatjes van de deur moet kijken om de man die aanbelt te bespieden, haar zicht niet goed is (CGVS, p. 29). Uw verklaring kan op geen enkele manier uitleggen dat uw moeder wel een persoonsomschrijving kan geven die overeenstemt met die van Mohamed maar Mohamed niet als dusdanig kan identificeren (CGVS, p. 28).

Over de feiten die zich voor de deur van uw ouderlijk huis om de andere dag afspelen en zich nog steeds voordoen tot op de dag van het gehoor zijn uw verklaringen weinig consistent. U omschrijft de acties als volgt: "Er werd geklopt aan de deur, maar mijn moeder maakte de deur open en dan zag ze niemand. Andere keren werd er geklopt en dan keek ze door de gaatjes en zag ze een man daar zitten" (CGVS, p. 29). Wanneer u gevraagd wordt of uw moeder vroeg aan de man wat hij daar deed, ontwijkt u het antwoord op de vraag. U zegt: "Er werd aan de deur geklopt. Ze roept, wie is dat? En er werd niet gereageerd en vervolgens opent ze de deur en ziet ze niemand. Volgens haar word ik gezocht" (CGVS, 29). Na aandringen op een antwoord op de vraag, zegt u dat uw moeder bang was voor de man. U voegt eraan toe dat "wanneer iemand aan de deur klopt en je ziet niets en vervolgens zie je iemand verderop zitten dat dat nogal beangstigend is" (CGVS, p. 29). Het is weinig logisch dat uw moeder (soms) wel de deur durft te openen, maar geen enkele poging onderneemt om te weten te komen wat de reden is dat een man daar regelmatig - en dit maandenlang aan een stuk - voor de deur komt zitten, in het bijzonder omdat de situatie zo lang aanhoudt en er verder geen andere bedreigingen van Al-Shabaab zijn gekomen. Het is verder ook zeer toevallig dat telkens wanneer uw moeder de deur opent er uiteindelijk nooit iemand voor de deur staat.

Over de daden van de vermoedelijke man van Al-Shabaab, zegt u voorts nog dit: "Hij heeft verder niets gedaan, behalve de bezorgdheid gecreëerd door daar elke avond te zitten of om de avond" (CGVS, p. 29). Het is weinig waarschijnlijk dat wanneer u effectief gezocht wordt, Al-Shabaab niet recht op uw moeder afstapt om te weten te komen waar u zich bevindt, maar maandenlang een afwachtende, passieve houding aanneemt. De reden van het maandenlange huiswachten verklaart u doordat Al-Shabaab het op u gemunt heeft, omdat u Mohamed een valse belofte hebt gedaan en ze u willen vermoorden (CGVS, p. 30). Dat ze uw moeder nooit hebben aangesproken over u, verklaart u als volgt: "Ze hebben niets tegen mijn moeder, mijn moeder heeft hen niets misdaan. Ik ben degene die gezocht word. Mijn moeder werkt overdag en 's avonds komt ze thuis. Dan ziet ze die man daar, maar volgens mij word ik nog altijd gezocht. Ze willen informatie over mij, waar ik verblijf" (CGVS, p. 30). Het feit dat uw

moeder niets verkeerd heeft gedaan is geenszins een verklaring voor de afwachtende houding van uw beweerde vervolger(s). Uw moeder vormt immers de belangrijkste bron van informatie indien Al-Shabaab werkelijk te weten wil komen waar u zich bevindt. Wanneer u gevraagd wordt hoe ze iets over uw verblijfplaats te weten kunnen komen als ze uw moeder niet aanspreken, dan zegt u dat ze het aan de jongeren in de buurt zullen vragen. U vult aan dat ze daar blijven hangen in de hoop dat ze de informatie krijgen via uw broertjes. Maar ook dit is een blote bewering want u geeft aan dat uw broertjes tot op de dag van het gehoor echter nog niet werden aangesproken (CGVS, p. 30-31).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Al-Shabaab, zodat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit

de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 2 november 2016 voegt verzoeker “Artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016”; “Artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016”; “Artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016”; “Artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016”; “Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016”; “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016”; “Artikel “De Morgen” dd. 25 juni 2016”; “Artikel “De Morgen” 26 juli 2016”; “Artikel “De Telegraaf” dd. 26 augustus 2016”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 november 2016 een schending aan van “artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980”; “schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” en “schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker meent dat “de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten”, hetgeen volgens verzoeker bevestigd wordt in de rechtspraak van de Raad van State (RvS 173.899, 7 augustus 2007) en rechtsleer (Vereecke, V., *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Aangaande de twijfels van verweerder over de manier waarop verzoeker door Al Shabaab gerekruteerd werd, is verzoeker van oordeel dat “Al Shabab jongeren rekruteert door middel van andere mensen die de jongeren kennen”. Hij voert aan dat hij “werd benaderd door Mohammed, had initieel geen argwaan omdat zij hem kende uit de buurt en omdat hij vaak thee dronk in de winkel van haar moeder”. Waar verweerder het weinig aannemelijk vindt dat verzoeker onmiddellijk akkoord ging om samen te werken met Al Shabaab, verklaart verzoeker dat hij “doodbenauwd [was] en niet durfde te weigeren uit schrik voor represailles”. Hij gaat verder dat “Mohammed vermoedelijk verzoekende partij ook niet onmiddellijk vertrouwde om na 1 gesprek reeds plannen van Al Shabab bekend te maken”. Na dit gesprek verhuisde verzoeker onmiddellijk naar een onderduikadres. Verzoeker benadrukt dat er “niets onlogisch aan het verhaal van verzoekende partij” is.

Volgens verzoeker maakt verwerende partij een erg subjectieve appreciatie van het relaas van verzoeker. Zo voert hij aan dat “[verweerder] geen enkele tegenstrijdigheid kan aanhalen in het asielrelaas van verzoekende partij en telkens motiveert dat zij “twijfels aan...” of “vraagtekens plaatst bij...” Verzoeker stelt dat “verwerende partij haar “twijfels” en “vraagtekens” omzet in absolute waarheden en dan besluit dat verzoekende partij wel moet gelogen hebben?!” en bijgevolg overgaat tot een onredelijke en onzorgvuldige appreciatie van het asielrelaas.

Verzoeker beklemtoont dat hij “op geen enkel ogenblik werd (...) betraapt op inconsistenties of tegenstrijdigheden in haar verhaal”. Hij gaat verder dat “het enige waarop verwerende partij zich baseert is dat het haar “onwaarschijnlijk” lijkt dat Al Ahabab op die manier te werk zou zijn gegaan of dat verzoekende partij niet weet of nog andere jongeren uit de buurt gerekruteerd werden”. Hij voegt ook nog toe dat Al Shabaab geen vaste wijze van rekrutering heeft.

Voorts wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verwerende partij zich focust op pietluttigheden en de essentie van het asielrelaas volledig uit het oog verliest.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het *“onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus dd. 6 september 2016, red.) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.”* Verzoeker haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoekers district Hodan hevig getroffen door terroristisch geweld.

Verzoeker voert verder aan dat ook *“in de internationale pers heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)”* en voegt een greep uit *“de veelheid aan verschenen artikels”* toe.

Verzoeker beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat *“de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu heeft en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld”*. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn.

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder geen aandacht heeft voor *“het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Hodan) wel veilig te noemen valt, quod non”*. Hij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoekers verwestering, terwijl ook dit *“door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab”*.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De commissaris-generaal betwist verzoekers herkomst uit Mogadishu niet maar stelt dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is.

2.4. Verzoeker verklaart Somalië te zijn ontvlucht nadat hij benaderd werd door Mohamed, een man uit de buurt die hem probeerde in te lijven bij Al Shabaab. Zijn verklaringen dienaangaande zijn echter weinig doorleefd en kunnen niet overtuigen.

2.5. Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoeker op basis van een één uur durend gesprek op de vlucht slaat, temeer niet kan blijken dat verzoeker een dergelijke ingrijpende beslissing weloverwogen heeft en evenmin dat hij de noodzaak om te vluchten heeft besproken met zijn clan- of familienetwerk. Verzoeker poogt een profiel voor te houden van een geïsoleerd werkloze jonge man waarvan zijn moeder thee verkoopt langs de weg (gehoorverslag van het CGVS van 7 juni 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 10), *“Ik was niet, eh... niet in staat om te werken. Mijn moeder wou nooit dat ik ergens naartoe ging, daarvoor was ik nog jong, nadien toen mijn moeder thee ging verkopen, bleef ik thuis om op de andere kinderen te passen”* (CGVS-verslag, p.16), doch dit kan niet blijken uit het geheel van zijn verklaringen. Immers zijn vader was mede-zaakvoerder van een wisselkantoor op de luchthaven (CGVS-verslag, p. 9) en is zijn tante een zakenvrouw die veel reist en in Sali handelt (CGVS-verslag, p. 11). Hij behoort tot aldus tot een gegoede zakenfamilie zodat redelijk is te veronderstellen dat deze ook een brede kring van professionele en sociale contacten hebben. Ook verzoeker kon in 2012 naar school blijven gaan na het overlijden van zijn vader in datzelfde jaar (CGVS-verslag, p. 7). Voorts zijn verzoekers zeven broers en zussen allemaal nog schoolgaand zijn (CGVS-verslag, p. 10) en werken niet (CGVS-verslag, p. 11), wat ook getuigt van de financiële draagkracht van zijn familie.

2.6. Tevens verklaarde verzoeker te behoren tot de Abgal (CGVS-verslag, p. 5), de clan die de controle over Mogadishu heeft, zo blijkt uit de informatie uit het administratief dossier. *“De politieke leiding van Mogadishu is in handen van één groep, de Abgal. Enkel de Hawiye-clans, [waaronder dus ook de Abgal valt], kunnen op korte termijn een grote clanmilitie mobiliseren.”* (*“COI Focus dd. 6 september 2016 Veiligheidssituatie in Mogadishu”*, p. 53). Waar in voormelde COI eveneens gesteld wordt dat clan- en familienetwerken van groot belang blijven voor onder meer iemands veiligheid, is het niet aannemelijk dat verzoeker, wanneer benaderd om toe te treden tot Al Shabaab, geen beroep doet op zijn invloedrijk clan- en familienetwerk. Dat verzoeker behoort tot een draagkrachtige familie en tot de dominante Abgal clan in Mogadishu, maar deze niet aanspreekt om zijn veiligheid te garanderen, ondergraaft verder de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas en verzoekers nood aan internationale bescherming.

2.7. Voorts kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoekers beweringen omtrent de wijze waarop Al Shabaab hem zou hebben willen rekruteren – *“leden van AS benaderen mensen die ze kennen”* (CGVS-verslag, p. 18) – niet overeenstemmen met de courante werkwijzen, zoals blijkt uit het administratief dossier. Al Shabaab zou zich vooral richten tot jongens tussen 12 en 16 jaar en tot jonge mannen zonder netwerk, die behoren tot gemarginaliseerde minderheden of die als IDP's in *“settlements”* wonen. Jonge mannen zouden vooral tot Al Shabaab toetreden omwille van economische redenen, omwille van druk door de familie of clan of omwille van propaganda of indoctrinatie op school of in de moskee. Verzoeker, een twintigjarige man die behoort tot een draagkrachtige familie en de dominante Abgal clan in Mogadishu die slechts één uur met een Al Shabaab lid heeft gesproken, voldoet duidelijk niet aan dit profiel.

2.8. In het verzoekschrift volhardt verzoeker echter dat *“Al Shabab jongeren rekruteert door middel van andere mensen die de jongeren kennen”*, in casu door Mohamed. Hij voegt eraan toe dat *“er geen vaste wijze van rekrutering [is] waaraan AL Shabab zich houdt”* en dat *“verwerende partij een lijstje heeft gemaakt van de meest voorkomende manieren van rekruteren en dat lijstje afloopt”*. Verzoeker weerlegt met deze blote beweringen geenszins bovenvermelde informatie met betrekking tot rekruteringswijzen van Al Shabaab. Hij beperkt zich tot het louter herhalen van zijn voorgehouden relaas, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die zijn beweringen kunnen staven. Aldus maakt verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn beweerdelijke rekrutering door Al Shabaab, wat de kern uitmaakt van zijn asielrelaas, niet aannemelijk.

2.9. Dit kan tevens blijken uit verzoekers verklaringen over dit gesprek met deze Mohamed van Al Shabaab. Zo gaf hij aan dat hij Mohamed enkel bij gezicht kende, maar verder niets over hem weet, *“Die jongen komt uit mijn wijk, hij is ouder dan ik, hij behoort tot de oudere leeftijd. Ik zag hem altijd bij de moskee en plaatsen waar mijn moeder thee verkocht. Hij passeerde altijd voor ons huis.”* (CGVS-verslag, p. 19), en *“Andere dingen over hem. Nee dat weet ik niet.”* (CGVS-verslag, p.20). Ook verklaart verzoeker dat hij tot dat gesprek nog nooit had gesproken

met Mohamed, noch dat hij vooraf reeds wist dat hij tot Al Shabaab behoorde. *“Hebt u ooit met hem gesproken?”* verzoeker, *“Op het moment dat ik hem tegenkwam, heb ik met hem gesproken. Zijn advies was om samen te werken, deel te nemen aan de strijd in het land. Ongeacht welke opdrachten, gewoon alles doen wat ze vroegen.”* *“Wist u dat hij deel uitmaakte van AS?”* *“Nee, dat wist ik niet, hij heeft het me zelf verklaard. Hij is naar me toegekomen omdat ik een jongen die in de wijk is geboren en hij kent mij.”* (CGVS-verhoor, p. 20). Dat verzoeker op basis van één gesprek met een man die hij tot dan toe nog nooit gesproken had en waarvan hij vooraf niet wist dat hij tot Al Shabaab behoorde, dadelijk beslist op de vlucht te slaan – een drastische en ingrijpende levensbeslissing – is niet aannemelijk. Dit klemmt te meer nu uit verzoekers beschrijving van het gesprek blijkt dat Mohamed verzoeker nooit uitdrukkelijk heeft bedreigd. Immers, gevraagd naar wat Mohamed exact zei toen hij hem benaderde, antwoordde verzoeker *“[z]ijn verhaal was als volgt, ik wil dat je je eigen aansluit bij ons. Ik ben zelf ook lid van de islamitische groepering, we zetten ons in voor het land en het geloof, en voor de mensen. Er zijn buitenlandse troepen die in ons land aanwezig zijn, er zijn mensen uit andere landen die zich bemoeien met ons systeem en we hebben strijders nodig. We hebben alle jongeren nodig uit de buurt om zich aan te sluiten, zoals jij.”* (CGVS-verhoor, p.20). Later verklaarde hij *“Voordat hij tegen me zei dat ik me moest aansluiten heeft hij geprobeerd me over te halen en lid te worden bij hun, maar ik kon niet weigeren, want als je dit weigert vermoorden ze je. Mijn antwoord was, ok, het is goed omdat ik voor mijn leven vreesde.”* (CGVS-verslag, p. 21). Deze vage en ongeloofwaardige verklaringen omtrent de persoon Mohamed en het oppervlakkige rekruteringsgesprek doen verder afbreuk aan verzoekers voorgehouden asielmotieven.

2.10. Waar verzoeker beklemtoont dat hij *“op geen enkel ogenblik werd (...) betrappt op inconsistenties of tegenstrijdigheden in haar verhaal”*, dient te worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals hierboven beschreven.

2.11. Bovendien is verzoekers relaas bezwaarlijk vrij van tegenstrijdigheden. Zo dient te worden aangehaald dat verzoeker tijdens het CGVS-gehoor verklaarde te zijn benaderd door Mohamed op 1 januari 2015 (CGVS-verslag, p. 19) terwijl hij op de vragenlijst van het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat het gesprek op 10 januari 2015 had plaatsgevonden (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Dergelijke tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen omtrent de datum van het gesprek met Mohamed, dat beweerdelijk de directe aanleiding was van zijn vlucht, is niet aannemelijk te meer nu dit ook kort voor zijn vertrek heeft plaatsgevonden. Volledigheidshalve kan worden vastgesteld dat verzoeker bij de DVZ verklaarde gehuwd te zijn sinds september 2010 (Verklaring DVZ, punt 14), terwijl hij later verklaarde op 10 september 2014 te zijn getrouwd (CGVS-verslag, p. 16).

2.12. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.15. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op

dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.17. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016, bij de verweernota wordt de update van 6 september 2016 gevoegd (hierna: COI Focus, Mogadishu). *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken”.*

2.18. Vooreerst dient te worden gesteld dat noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden. Uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu kan wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.19. De controle van het Somalia National Army (hierna: SNA) over het Somalische grondgebied groeide. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan.

2.20. Al Shabaab van zijn kant probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties.

Na midden 2012 behoudt Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM uit waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016) en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering verschillende malen officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven. (zie Cedoca COI, punt 3.1.1)

Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 (stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift), stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is.

2.21. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld en niet zoals het verzoekschrift lijkt te suggereren de gebieden onder de controle van Al Shabaab waarmee verzoeker geen uitstaans heeft.

2.22. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.23. Zoals hoger gesteld blijft de veiligheidssituatie in Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Aldus kan blijken dat in Mogadishu de aanslagen in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (punt 4 COI Focus, Mogadishu). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. In tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan van het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

2.24. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.25. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.26. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal

burgerdoden was gedaald. Bij het arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het “Upper Tribunal” meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

2.27. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.28. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland, in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2 reeds: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.29. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij. Verzoeker benadrukt dat hij met de dood werd bedreigd door Al Shabaab, na het geven van een interview waarin hij Al Shabaab openlijk beschuldigde. Echter, er werd reeds geconcludeerd dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met Al Shabaab geheel ongeloofwaardig zijn. Gezien verzoeker op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de door hem beweerde gebeurtenissen effectief hebben plaatsgevonden, leidt dit ertoe dat hij geen profiel heeft dat door Al Shabaab gevisieerd wordt of kan leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.30. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - “Artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016”; “Artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016”; “Artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016”; “Artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016”; “Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016”; “Artikel “De Morgen” dd. 25 juni 2016”; “Artikel “De Morgen” 26 juli 2016”; “Artikel “De Telegraaf” dd. 26 augustus 2016” - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers

het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Aldus wordt de door verzoeker aangehaalde aanvallen ook aangehaald in de COI Focus, Mogadishu met name op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016, op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui op 26 februari 2016. Ook het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte en dat dicht lag bij het "*municipal government*" gebouw en de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof eveneens een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt en op 26 juli 2016 over een dubbele zelfmoordaanslag in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie. Tenslotte wordt een aanslag op een restaurant waar voornamelijk Somalische ambtenaren komen aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016*" werd hoger reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.31. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.32. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.33. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.34. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK